

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/121/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216206277
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1216206277.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, vo veci t.č. plnoletého dieťaťa: P. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. 4, W., t.č. Ut. X. G. XX, H., P., zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Bohunským, so sídlom Kozia 20, Bratislava, dieťa rodičov: matka P. P. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. 9, W. pod W., t.č. X. 7, M., H., doručovacia adresa O. 9, W. a otec S. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. 4, W., t.č. Ut. X. G. XX, H., P., o návrhu na zníženie výživného, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 25.06.2018, č.k. 49P/84/2016-245, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zamietol návrh matky doručený súdu dňa 13.04.2016, ktorým sa domáhala zníženia výživného na svoju dcéru P. Y. zo sumy 150 eur mesačne na sumu minimálneho zákonného výživného, t.j. na sumu 27,13 eur mesačne, a to zmenou rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 17C/54/2011-228, zo dňa 30.01.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 11.12.2014, č.k. 3Co/303/2014-363 (výrok I.) a s použitím § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.“) rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 62 ods.1,2,4,5, § 75 ods.1, § 78 ods.1,3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“), čl.1 ods.1, čl. 3 Nariadenia Rady (ES) č. 4/2009 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutia a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti a vecne tým, že po ustálení právomoci na rozhodnutie o prejednávanej veci, po vykonanom dokazovaní zistil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, č.k. 17C/54/2011-338, zo dňa 30.01.2014, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3Co/303/2014-363, zo dňa 11.12.2014, súd manželstvo rodičov, t.č. plnoletej P. rozviedol, v tom čase maloletú P. zveril na čas po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti otca s tým, že obaja rodičia budú maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, styk matky s maloletou P. neupravil a určil matke povinnosť prispievať na výživu maloletej sumou 150 eur mesačne, vždy k 15. dňu v mesiaci k rukám otca, počnúc právoplatnosťou rozsudku v časti o rozvod manželstva (v tomto výroku rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 07.01.2015 a vykonateľnosť dňa 07.01.2015, v časti výroku o zverení maloletej do osobnej starostlivosti, o spravovaní majetku a zastupovaní maloletej a v časti výroku o výživnom nadobudol vykonateľnosť dňa 16.01.2015). Pri rozhodovaní o návrhu matky

na zníženie výživného odo dňa 13.04.2016 (dňom podania návrhu), súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní porovnával okolnosti, ktoré tu boli prítomné v čase vydania posledného rozhodnutia o výživnom a ktoré sa následne zmenili. Konštatoval, že vzhľadom na vykonané dokazovanie a na vec aplikované ustanovenia právnych predpisov mal preukázané, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na zníženie výživného. Poukázal na ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine a ust. § 121 C.m.p., v ktorých je zakotvená zásada, podľa ktorej už stanovené výživné je možno zmeniť, ak dôjde k zmene pomerov.

3. Súd prvej inštancie porovnávajúc pomery v čase posledného rozhodnutia, upravujúceho vyživovaciu povinnosť matky a existujúce v čase rozhodovania o návrhu matky na zníženie výživného uviedol, že v čase pôvodného rozhodnutia (rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č.k. 17C/54/2011-338, zo dňa 30.01.2014, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co 303/2014-363, zo dňa 11.12.2014) mala v tom čase maloletá P. 15 rokov, matka bola v uvedenom čase nezamestnaná, jej posledný pracovný pomer trval od 01.10.2007 do 31.08.2012 (od 1. 10. 2011 bola zamestnaná na polovičný úväzok), ktorý bol skončený na základe dohody predloženej matkou podľa § 60 Zákonníka práce, bez uvedenia dôvodu ku dňu 31.08.2012. V čase pôvodného rozhodnutia mala matka náklady na bývanie za prenájom 2,5- izbového bytu na N. ulici č. X vo výške 500 eur mesačne a v konaní poukazovala na problémy s chrbticou, z ktorého dôvodu má ťažkosti nájsť si vhodnú prácu. Otec bol v čase pôvodného rozhodnutia nezamestnaný, finančné prostriedky mal z predaja nehnuteľností, ktoré získal z dedičstva, ako aj z predaja rodinného domu v H., ktorý patril do jeho výlučného vlastníctva. Kúpnu zmluvou zo dňa 16. 3. 2011, predal D. Y. ml. nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. území W. za kúpnu cenu 25 480 eur a rodinný dom v H., ul. W.-N. XXX/X predal dňa 22.11.2011 za kúpnu cenu 60 000 eur. Posledným zamestnávateľom otca bola súkromná bezpečnostná služba L.&MD s.r.o., kde pracovný pomer skončil dohodou ku dňu 31.01.2009. Jeho náklady na bývanie v danom čase predstavovali 450 eur mesačne za prenájom rodinného domu na ul. O. D. XX v H.. V čase rozhodovania súdu o návrhu matky na zníženie výživného nadobudla v čase podania návrhu maloletá P. plnoletosť, má 20 rokov, je študentkou piateho ročníka Hotelovej akadémie. Matka bola v čase podania návrhu zamestnaná, v čase rozhodovania súdu je nezamestnaná, z dôvodu odchodu do cudziny nie je vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Otec je rovnako ako aj v čase pôvodného rozhodnutia nezamestnaný a je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Obidvaja rodičia si privyrábajú brigádne, kedy otcom deklarovaný príjem je od 400 do 500 eur, matka uviedla príjem z brigády vo výške do 200 eur. Náklady na bývanie otca ostali nezmenené, náklady matky na bývanie sa znížili zo sumy 500 eur na sumu 200 eur. Matka odôvodňovala svoj návrh na zníženie výživného zlým zdravotným stavom, viacerými exekučnými konaniami, majetkovými spormi s bývalým manželom ako aj skutočnosťou, že v dôsledku nezaplatenie výživného na maloletú P. za obdobie na čas do rozvodu, nastala splatnosť ročného výživného, čo navýšilo jej vyživovaciu povinnosť.

4. Po porovnaní všetkých skutkových okolností v čase vydania pôvodného rozhodnutia a skutkových okolností v čase rozhodovania súdu o návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti matky, dospel súd prvej inštancie k záveru o nedôvodnosti návrhu matky. Tvrdenia matky ohľadom jej zlého zdravotného stavu nepovažoval za podstatnú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného, keď matka v konaní predložila viaceré neaktuálne lekárske správy preukazujúce, že bola ošetrovaná pre bolesti chrbtice, jedná sa však o správy z ktorých nevyplýva, že by jednorazové ošetrenie malo vplyv na pracovnú schopnosť matky. V rámci lekárskeho správ matka predložila aj absolútne irelevantné žiadanky o vyšetrenie magnetickou rezonanciou, lekárske správy, že trpí alergiou, alebo že bola jedenkrát ošetrovaná z dôvodov bolesti žalúdka, ktoré však nemajú žiadny vplyv na vyživovaciu povinnosť matky voči dcére. Tak ako aj v čase pôvodného rozhodnutia, keď matka poukazovala na problémy s chrbticou, ani v čase rozhodovania o posudzovanom návrhu nepredložila žiadne potvrdenie ošetrojúceho lekára (nevyplýva to ani zo žiadnej z doložených lekárskeho správ), že zdravotný stav matky je natoľko závažný, že by obmedzoval jej pracovnú schopnosť. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak má matka naozaj také zdravotné problémy ako tvrdí, je na počudovanie, prečo sa nesnaží riešiť svoju situáciu a nepožiada o invalidizáciu, resp. čiastočnú invalidizáciu. Argumentácia matky, že sa starala o svojho priateľa, ktorý bol onkologickým pacientom, nasvedčuje tomu, že matkine zdravotné problémy jej neprekážajú vo fyzickej každodennej činnosti, a je teda v jej možnostiach a schopnostiach plniť si vyživovaciu povinnosť voči dcére vo výške 150 eur. Súd prvej inštancie neprihliadol ani na argument matky, že sa zvýšila jej vyživovacia povinnosť v dôsledku toho, že sa stalo splatné ročné výživné, keďže sama matka si musí uvedomiť, že je úplne absurdné, ak by kvôli narastaniu dlhu pre neplnenie si vyživovacej povinnosti v minulosti, malo dochádzať k zníženiu výživného. Všetky majetkové záväzky

na ktoré matka poukazuje, sú záväzkami, ktoré vznikli pred vydaním rozhodnutia, ktorého zmeny sa matka domáha. Navyiac, nevyporiadané majetkové záležitosti medzi rodičmi, neovplyvňujú vyživovaciu povinnosť matky k dcére. Aj keď matka navrhovala, aby súd vykonal dopyt na kataster na Slovensku aj v Maďarsku za účelom zistenia, čoho sa všetkého počas manželstva pozbavoval jej bývalý manžel, súd prvej inštancie návrh na vykonanie tohto dôkazu zamietol, keďže mal za irelevantné, k akým prevodom nehnuteľného majetku prišlo za trvania manželstva rodičov t.č. plnoletej P., nakoľko ide o skutočnosti, ktoré sa mali stať počas manželstva, teda pred vydaním pôvodného rozhodnutia o určení výživného. Aj keby sa otec týmto spôsobom obohatil, ide o výlučné majetkové spory bývalých manželov, ktoré na existenciu vyživovacej povinnosti matky voči dcére nemajú dopad. Súd prvej inštancie zamietol aj návrh P. na vykonanie dopytu na notársky úrad za účelom zistenia okruhu dedičov po zosnulom priateľovi matky z dôvodu, že už za terajšieho stavu má preukázané, že dôvody na zníženie výživného nie sú dané a zisťovanie, či matka v budúcnosti môže zdediť nejaký majetok, považoval za nehospodárne.

5. V odôvodnení rozhodnutia poukázal napokon na to, že od času posledného rozhodnutia súdu vzrástli aj náklady týkajúce sa v tom čase maloletého dieťaťa, ktoré malo v čase pôvodného rozhodovania súdu 15 rokov, v čase rozhodovania ide o náklady porovnateľné s nákladmi dospelého človeka. Výživné vo výške 150 eur predstavuje spodnú hranicu výživného, v tomto smere sú náklady t.č. plnoletej P. v takej výške, že ich v prevažnej časti hradí otec alebo sama P., ktorá si už počas štúdia na strednej škole brigádne privyrábala. Matka je v produktívnom veku, s vysokoškolským vzdelaním, v konaní nepreukázala, že jej zdravotný stav je tak vážny, že jej nedovoľuje zamestnať sa. Od ukončenia zamestnaneckého pomeru vo Všeobecnej zdravotnej poisťovni v máji 2016, nevyvinula žiadnu aktivitu smerom k zlepšeniu svojej situácie. Od mája 2016 do októbra 2017 bola evidovaná v evidencii uchádzačov o zamestnanie, po uvedenom dátume nie sú jej príjmy známe. V danom čase bola z evidencie vyradená z dôvodu odchodu do zahraničia. Ak si v uvedenom čase mohla dovoliť nehľadať si ďalej zamestnanie a odišla do zahraničia, dobrovoľne a nezištne sa starať o svojho partnera, táto skutočnosť rozhodne nemôže ísť na úkor jej vyživovacej povinnosti voči dcére a byť dôvodom pre zníženie výživného.

6. Proti rozsudku podala dňa 17.08.2018 odvolanie matka namietajúc, že súd prvej inštancie skutočnosť ňou uvádzané nesprávne vyhodnotil a v rozhodnutí sa riadne nevyporiadal s v konaní produkovanými námietkami matky (§ 365 ods.1 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok; ďalej „C.s.p.“). S poukazom na § 220 ods.2 C.s.p. uviedla, že napadnutý rozsudok dostatočne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosť považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, nevysvetlil dostatočne, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, neodkázal dostatočne na ustálenú rozhodovaciu prax a pri hodnotení dôkazov tieto nevyhodnotil v súlade s § 191 C.s.p., čím sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ C.s.p.. Podľa názoru matky vykonané dokazovanie preukázalo dôvodnosť jej návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti na sumu 27,13 eur mesačne. V konaní spoľahlivo preukázala svoje vážne a dlhodobé zdravotné problémy, ktoré jej znemožňujú sa zamestnať a plniť si vyživovaciu povinnosť voči plnoletej dcére, ako aj svoje zlé majetkové pomery, o.i. aj viacerými exekučnými konaniami a majetkovými spormi s otcom plnoletého dieťaťa. Po porovnaní všetkých skutkových okolností v čase pôvodného rozhodnutia so skutkovými okolnosťami v čase rozhodovania súdu (25.06.2018), došlo k podstatnej zmene pomerov zakladajúcej dôvod na zmenu výšky výživného zo 150 eur mesačne na minimálnu zákonnú výšku výživného 27,13 eur mesačne. Z doložených lekárskejších správ jednoznačne vyplývalo, že zdravotné obmedzenia matku výrazne obmedzujú v jej pracovnej schopnosti. Ak mal súd o tom pochybnosť, bol povinný pre účel zistenia úplného skutkového stavu vykonať znalecké skúmanie zdravotného stavu a stav obmedzenosti pracovnej schopnosti matky z neho vyplývajúcej. Matka uviedla, že sa neustále snažila v rámci svojich zdravotných limitov zadovážiť si prácu primeranou mzdou, avšak nebola úspešná - práve kvôli svojej zdravotnej indispozícii, ktorá ju v rámci pracovných pohovorov diskriminovala oproti ostatným úspešnejším uchádzačom. Súd prvej inštancie nesprávne ignoroval majetkové pomery otca a jeho zbavovania sa majetku za manželstva, keďže majetková situácia otca má priamy vplyv na odôvodnené potreby plnoletej P. a možnosti a schopnosti matky nemôžu byť hodnotené izolovane a musia byť hodnotené komplexne v súvislostiach. Súd nesprávne ignoroval skutočnosť, že matka má s otcom majetkové spory a musí za neho znášať rôzne záväzky voči bankám z úverov, ktoré si počas manželstva zobral, keďže táto okolnosť má významný vplyv na možnosti a schopnosti matky (§ 75 Zákona o rodine). Súd nesprávne nezohľadnil okolnosť, že matka sa v čase medzi

pôvodným rozhodnutím a rozhodnutím súdu o návrhu matky na zníženie výživného starala o priateľa - onkologického pacienta, ktorá starostlivosť ju tiež výrazne limitovala v možnosti sa zamestnať.

7. Ostatní účastníci sa k odvolaniu matky písomne nevyjadрили.

8. Krajský súd v Bratislave, uznesením, zo dňa 20.02.2019, č.k. 11 CoP/438/2018-265, odvolanie matky podľa § 386 písm. a/ C.s.p. ako oneskorene podané odmietol a deklaroval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 52 C.m.p.).

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozhodujúc o dovolaní matky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, z 20.02.2019, sp.zn. 11CoP/438/2018, uznesením, zo dňa 30.01.2020, sp.zn. 2Cdo/266/2019 označené uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie poukazujúc v nadväznosti na § 362 ods.1, § 121 ods.1,2, § 1225 ods.1,2,3 C.s.p. na to, že odvolanie matky proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané v zákonnej lehote. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vec vráti odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods.3 C.s.p.).

10. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 65 a § 66 C.m.p., keď nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania matky.

11. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.); v nadväznosti na uvedené mal za bezzákladovú konštatáciu matky o existencii odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. a/ C.s.p..

13. Prihliadajúc na obsah súdneho spisu sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi vzťahujúcimi sa k odvolaním matky napadnutému rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým zamietol návrh matky na zníženie výživného, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne a presvedčivo zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom návrhu podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými vyjadreniami účastníkov konania prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods. 2, 3 C.s.p.). Z uvedeného dôvodu využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods.2 C.s.p. v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a v záujme dôsledného vyporiadania sa s uplatnenými odvolacími dôvodmi dodáva nasledovné.

14. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález

Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

16. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietke matky o nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, zodpovedajúceho ust. § 220 ods.2 C.s.p., (ktorú je treba podriaďiť pod režim ust. § 365 ods.1 písm. b/ C.s.p.) treba konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia vzťahujúce sa ku skutkovému a právnomu posúdeniu prijatého rozhodnutia uvedeným požiadavkám vyhovuje a odvolacie námietky matky sú v tomto smere nedôvodné a nepodložené. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie v ňom uviedol, čoho sa matka v návrhu domáhala, ako návrh skutkovo odôvodnila, aké dôkazy predložila, ako sa k návrhu vyjadril otec a v čase rozhodovania už plnoletá P., aké dôkazy v konaní vykonal a následne zo skutkového stavu ustáleného na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce hmotnoprávne ustanovenia (§ 62 ods.1,2,4,5, § 75 ods.1, § 78 ods.1,3 Zákona o rodine). Dôvody vedúce ho k zamietnutiu návrhu matky náležite v ods.31 - 33 rozhodnutia odôvodnil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania (riadne v rozhodnutí uvedenými), ale tiež s poukazom na prijaté právne závery a v dostatočnom rozsahu sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi účastníkov konania, vrátane vysvetlenia dôvodov, pre ktoré zamietol návrhy matky a plnoletej P. na doplnenie dokazovania, (ktorých výsledkom mali byť zistenia, čoho sa otec počas manželstva s matkou pozbavoval a na zistenie okruhu dedičov po zomrelom partnerovi matky).

17. V nadväznosti na uvedené sa odvolací súd zhoduje s úvahou súdu prvej inštancie, ktorý považoval vykonanie matkou a plnoletou P. navrhnutého dokazovania (ktorých výsledkom mali byť zistenia, akého majetku sa otec počas manželstva s matkou „pozbavoval“ a zistenie okruhu dedičov po zomrelom partnerovi matky) za nedôvodné. Podľa ust. § 185 a nasl. C.s.p. je dokazovanie zákonom upravený postup súdu ako aj strán sporu (účastníkov konania), na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Súd nemusí vykonať všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods.1 C.s.p.), avšak musí dbať na to, aby nevyhlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom, resp. ktorého vykonanie je potrebné k zisteniu skutočného stavu veci (§ 35 C.m.p.). Pokiaľ v prejednávanej veci po zistení pre posúdenie prejednávanej veci podstatných skutkových okolností a zohľadnení príslušnej hmotnoprávnej úpravy k nim sa vzťahujúcej, súd prvej inštancie uznesením vyhláseným v priebehu pojednávania nariadeného na deň 25.06.2018 zamietol uvedené návrhy matky a plnoletej P. na doplnenie dokazovania a vo veci rozhodol, jeho postup nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e/ C.s.p.. Postup súdu prvej inštancie bol v súlade s čl.17 C.s.p., čl. 5 ods.2 C.m.p., keď rozhodnutím o nevykonaní ďalšieho dokazovania (o pre rozhodnutie nepodstatných skutkových poznatkoch o veci) predišiel zbytočným prietahom, konal hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

18. Matka podané odvolanie odôvodnila aj tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ C.s.p.). Uvedený odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť napr. nesprávne realizovaná manuálna povinnosť, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď, porušenie viazanosti súdnymi rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu). Po preskúmaní spisu nebola odvolacím súdom takáto iná vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci zistená.

19. Podľa § 62 ods. 1,2,4,5 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť.

Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

20. Podľa § 75 ods.1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

21. Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

22. Podľa § 78 ods. 3 Zákona o rodine pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

23. Ako podstatnú okolnosť odvolací súd zdôrazňuje, že predpokladom na zmenu právoplatného rozhodnutia o výživnom je zmena pomerov podstatného (kvalifikovaného) rázu, v dôsledku ktorej je treba zmeniť aj výšku výživného. Zmena pomerov v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine je základnou a prvoradou skutočnosťou relevantnou pre posúdenie opodstatnenosti nároku osoby, dožadujúcej sa návrhom zvýšenia (resp. aj zníženia) výživného. Za zmenu pomerov v zmysle ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine treba považovať podstatnú zmenu pomerov, či už na strane dieťaťa, alebo rodičov, na ktorých je odkázané výživou. Pri rozhodovaní o zmene výživného musí súd porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného ako v čase predchádzajúceho, tak i nového rozhodnutia, a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania. Pri posudzovaní zmenených pomerov je treba prihliadať ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výšky výživného. Dôvodom pre zmenu vyživovacej povinnosti rodičov je len taká zmena pomerov, za ktorých bolo doposiaľ určené výživné, ktorá sa výrazným spôsobom prejaví v pomeroch účastníkov, ktorá dosahuje relevantnú intenzitu pre zmenu rozhodnutia.

24. V danej veci súd prvej inštancie vo vzťahu k posudzovaniu podstatnej zmeny pomerov v zmysle § 78 Zákona o rodine správne ustálil skutočný stav veci, po vykonanom dokazovaní dospel vo vzťahu k pomeroch existujúcim v čase posledného rozhodnutia súdu a v čase rozhodovania o návrhu matky k správny skutkový záverom, ktoré následne aj správne právne posúdil. Odvolací súd podotýka, že matka bola v čase pôvodného rozhodnutia (ktorým bolo rozvedené manželstvo rodičov v tom čase maloletej P. a boli upravené pomery manželov k v tom čase maloletej Michelle na čas po rozvedení), ako aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nezamestnaná a v konaní nepreukázala trvalé zdravotné obmedzenia majúce za následok jej obmedzenú pracovnú schopnosť (za takéto dôkazy správne súd prvej inštancie neposúdil matkou predložené žiadanky o vyšetrenie magnetickou rezonanciou a ani viaceré neaktuálne lekárske správy z ktorých vyplýva, že matka bola opakovane jednorazovo ošetrovaná pre bolesti chrbtice, že trpí alergiou a v jednom prípade bola ošetrovaná pre bolesti žalúdka). Za nedôvodné v tejto súvislosti posúdil námietky matky o nevykonaní dokazovania zameraného na posúdenie jej zdravotných obmedzení (§ 35 C.m.p.), keďže matka v tomto smere žiadne návrhy v konaní neprodukovala a keďže ani charakter civilného mimosporového konania nezbavuje účastníka konania povinnosti produkovať dôkazy k preukázaniu svojho tvrdenia, v danom prípade sa navyše vzťahujúcich k skutočnostiam týkajúcim sa zdravotného stavu. V tejto súvislosti podotýka, že z listinných dôkazov v konaní doložených matkou v súvislosti s tvrdenými zdravotnými obmedzeniami nevyplýva, že u matky by v rozhodnom čase v dôsledku dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu existoval pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Navyše, posúdenie poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť a miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, nepatrí do právomoci súdov, ktorý je v týchto otázkach viazaný rozhodnutím štátneho orgánu, do ktorého právomoci patrí uvedené posúdenie (podľa zákona č. 461/2003 Z.z. v platnom znení).

25. Pokiaľ matka v konaní produkovala dôkazy k preukazovaniu starostlivosti o svojho onkologicky chorého partnera (v období do 18.3.2017, kedy partner matky zomrel), táto skutočnosť nemôže mať vplyv na vyživovaciu povinnosť k dcére, odkázanej výživou na rodičoch, keď je prvoradou povinnosťou rodiča svoje dieťa vyživovať a táto povinnosť má prednosť pred inými existujúcimi záväzkami rodiča. Voľba matky, ku ktorej v otázke starostlivosti o partnera dospela, však nemôže byť posúdená za podstatnú zmenu pomerov majúcu za následok zníženie jej vyživovacej povinnosti voči dieťaťu, ktoré bolo odkázané výživou na rodičoch. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie správne neprihliadol ani na právne bezzákladovú argumentáciu matky poukazujúcu na to, že výživné za obdobie do rozvodu manželstva, ku ktorému bola zaviazaná právoplatným rozhodnutím súdu sa stalo splatným, čím došlo k zvýšeniu jej vyživovacej povinnosti. Za nemajúcu vplyv na rozhodovanie súdu o návrhu matky na zníženie jej vyživovacej povinnosti ani odvolací súd nemal poukazovanie matky na jej záväzky, ktoré mali vzniknúť ešte v priebehu manželstva s otcom t.č. plnoletej P. a ani poukazovanie na nevysporiadané majetkové záležitosti medzi rodičmi plnoletého dieťaťa, keď túto argumentáciu nie je možné posúdiť ako podstatnú zmenu pomerov v zmysle § 78 Zákona rodine. Na základe uvedeného uzatvára, že v danej veci nezistil ani existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f/, h/ C.s.p..

26. K matkou, v priebehu dovolacieho konania predloženému právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 04.07.2019, č.k. 26Pc/11/2018-31, ktorým bola zrušená vyživovacia povinnosť matky k plnoletej P. dňom 23.5.2018 podotýka, že tento listinný dôkaz nemá vplyv na rozhodovanie odvolacieho súdu v posudzovanej veci, predmetom ktorej je návrh matky doručený súdu prvej inštancie dňa 13.04.2016 na zníženie jej vyživovacej povinnosti k v čase podania návrhu ešte maloletej P. zo sumy 150 eur mesačne na sumu minimálneho zákonného výživného.

27. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 52 C.m.p.

29. Podľa § 453 ods.1,3 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie.

Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania, a o trovách dovolacieho konania.

30. O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 52 C.m.p. v spojení s § 262 ods. 1,2, § 453 ods. 1,3 C.s.p.

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).